

voită de autor și nu aparține personajului. Este și un șablon comic. Regia a rezolvat cu originalitate scena audiențelor, proiectând-o de asemenea în imaginația înfierbîntată a Magdalenei, aducînd așadar personajele în interiorul camerei ei; dar respectivele interpretări — Ion Chițoiu (Inovatorul), Maia Indrieș (Ofelia) — n-au avut deplina încercătură polemică ce le revenea în contextul acțiunii, subliniind prea puțin ofensiva „Șefului” împotriva unui cortegiu de rămășițe ale moralei burgheze. Spectacolul de la Tg.-Mureș se înscrie însă ca o reală reușită a colectivului secției romîne, atît în valorificarea scenică a piesei originale, cît și pe drumul maturizării lui artistice.

M. I.

● Teatrul de Stat din Pitești *

Șeful sectorului suflete a intrat în preocuparea colectivului de la Pitești îndată după apariția sa pe scena bucureșteană. Ca o ispită. Și ca o problemă. Textul lui Mirodan obligă în general pe interpreți să renunțe la retorism, la deprinderi mecanice. Iată de ce colectivul piteștean, abordînd acest text cu disponibilitate la jocul sincer, spontan, la care invită spiritul piesei, a și dat valoare spectacolului. Principalul merit în regia lui J. Stopler este de a fi ridicat interpreții la o vibrație unică, de a fi dat omogenitate și coeziune unui colectiv în care se mai întîlneau pe ici-pe colo înclinații spre manierism, spre efuziuni desuet-patetice, spre forme pe care în general căutăm să le eliminăm din arta noastră scenică. O dată realizate ritmul fluent și spontaneitatea în dialog, regizorul a căutat să obțină de la interpreți și o descifrare analitică a biografiei personajelor interpretate, adîncirea problematicii lor, să le stimuleze posibilitățile de natură să dea maximum de expresie eroilor.

Păstrînd măsura, neavîntîndu-se spre vibrații cărora nu ar fi putut să le reziste (cu lipsa unei experiențe pe care, firesc, interpretul nu o are încă), tînărul absolvent Nicolae Dinică a adus o prezență creatoare în dublul rol al „Șefului”-Gore. În postura Șefului, actorul a reușit, prin străduință, să dezvăluie convingător trăsături ale activistului comunist visat de Magdalena: îndrăzneț, puternic, uman, intransigent față de vechi. Interpretul a adăugat febrilității personajului o stăpînire de sine care reține tensiunea lăuntrică permanentă — mai mult sugerată decît exprimată direct. N-ar fi fost însă rău dacă tînărul actor ar fi angajat, în lupta cu „uritul”, cu mediocritatea, cu necinstea, pe lîngă aplomb și siguranță de sine, mai multe nuanțe comice, mai multă sprinteneală în replică, o mai dezinvoltă alternare a ironiei cu violența polemică. Sensibil și cald în Gore, N. Dinică mai avea de muncit pe linia sudării într-o imagine artistică unitară a celor două tipuri distincte.

Interpreta Magdalenei, Ileana Focșa, a căutat să realizeze aspirația eroinei spre frumos, spre o viață mai luminoasă. Personajul pretindea însă folosirea unei palete mai bogate în inflexiuni psihologice, pentru a dezvălui saltul spre luciditate al eroinei, bucuria ce însoțește procesul cîștigării demnității umane și a unui rost adevărat în viață. S-au remarcat în spectacol interpretarea lui Const. Zărnescu — descoperînd în Horațiu egoismul și superficialitatea acestui „exploator de suflete” —, și a lui Ion Focșa, care l-a reconstituit cu haz, din replici și gesturi elocvente, pe Costică.

În realizarea atmosferei spectacolului, o contribuție deosebită a adus-o scenograful Emil Moise. Elegant, de bun-gust, decorul decupează în linii simple și armonioase camera Magdalenei, și reușește, prin sistemul glisării a două panouri, să faciliteze perceperea celor două planuri: cel real și cel imaginar.

Strădania depusă în această stagiune de colectivul Teatrului de Stat din Pitești pentru a valorifica *Șeful sectorului suflete* și *Punctul culminant* exprimă judicioasă și entuziasta lui preocupare de a oferi spectatorilor o imagine a tendințelor înaintate din dramaturgia noastră originală.

* Regia: Jean Stopler. Scenografia: Emil Moise. Distribuția: Nicolae Dinică (Șeful-Gore); Ion Focșa (Magdalena); Const. Zărnescu (Horațiu); Eugenia Laza (Ofelia); Ivan Dumitru (Inovatorul).

Nicolae Dinică (Șeful) și
Ileana Focșa (Magdalena)
în spectacolul Teatrului din
Pitești

● Teatrul de Stat din Timișoara *

Spectacolul timișorean cu *Șeful sectorului suflețe* caută să amplifice caracterul de *dezbatere* despre fericire, propriu piesei. Regizorul Petre Sava Băleanu extinde ideea, luminând, cu evident efect revelator, idealul spre care trebuie să tindem: dragoste adevărată, acțiune, voință, dăruire în numele fericirii comune.

Decorul e primul care materializează concepția. Incadrată în perdele grele de culoare închisă, camera Magdalenei se decupează monumental, parcă prea somptuos, prea pretențios pentru condiția eroinei. Frumusețea rece, aspră, pe care o impun la începutul spectacolului arcadele elegante, conturul din stinghii albe, subțiri, al pereților, ușii, ferestrei, lipsa detaliilor, a „accesoriilor“, creează impresia că nu vei găsi „puncte de sprijin“ pentru atmosfera cerută de text, că s-a încercat

* Regia : Petre Sava Băleanu. Scenografia : Doina Almășan-Popa. Distribuția : Gheorghe Leahu (Șeful), sectorului suflețe — Gore), Gilda Marinescu (Magdalena), Păpăl Panduru (Horățiu), Miron (Bărgău (Costică), Gabriela Marinescu (Ofelia), Ion Olaru (Inovatorul).

un decor în sine, oarecum ostentativ. Desfășurarea spectacolului demonstrează însă că această impresie de moment e falsă. Cadrul plastic, realizat cu gust de Doina Almășan-Popa, joacă în spectacol, se încălzește imediat ce actorii încep să interpreteze, el conferă amploare dezbaterii, deschide orizontul, eliminând orice impresie de intimism. E meritul regizorului că n-a lăsat acest decor arhitectonic să încremenească, ci l-a umplut cu suflarea vie a eroilor piesei. Abundența spațiului liber a căpătat virtuți însemnate în rezolvarea scenelor fundamentale. Piesa se desfășoară parcă în planuri generale, mișcărilor largi ale actorilor dobîndesc importanța unor acțiuni mari și semnificative.

Judecate în funcție de intenția regizorului de a stabili un contact mai viu cu spectatorul, multe din momentele piesei, împinse în planul întâi al scenei, la rampă, au reușit să transmită convingător, cu emoție, sensurile ascunse în țesătura comediei. Sînt însă, în spectacolul de la Timișoara, și unele soluții regizorale artificioase, care cuceresc mai greu adeviziunea spectatorului. Certurile dintre Magdalena și Horațiu, în care eroina stă tot timpul la rampă, într-o poziție fixă, fără să-și privească măcar o singură dată partenerul (în intenția, probabil, de a arăta disprețul ce i-l poartă), ca și prima discuție dintre Magdalena și Gore, în care eroii sînt plasați în prim-plan, în picioare, la distanță mare unul de altul, constituie rezolvări oarecum simpliste. În asemenea momente, comunicarea intimă dintre personaje se risipește. Încercarea, în general pozitivă, de a dilata ideea forțază aici sensurile.

Lectura pe linia dezbaterii *generalizatoare* despre fericire a fost susținută în primul rînd de interpretarea lui Gh. Leahu, în dublul rol Șeful-Gore. Actorul a izbutit să impună, cu discreție și măiestrie, cele două compoziții, realizate cu date psihologice și cu mijloace de expresie diferite. Experiența sa actricească i-a fost de un ajutor substanțial în comunerea gingășiei și a cîndorii lui Gore, a relevării timidității lui pline de farmec. Inteligent și foarte demn în „Șef“, am simțit însă, în această postură a personajului, o voită, o mult prea voită apăsare pe fraze, ceea ce a slăbit suplețea dialogului, spontaneitatea replicii lui Mirodan.

Gilda Marinescu a descifrat cu inteligență, subtil, fără melodramatism, biografia Magdalenei, redînd convingător nevoia eroinei de a trăi frumos, adevărat. Actrița a dezvăluit, cu multă dăruire scenică, bucuria de a-l fi reîntîlnit pe Gore, hotărîrea de a-l urma pe drumul unei vieți mai bogate și mai pline.

Tînărul Păpil Panduru nu a știut să evite primejdia de a-l zugrăvi pe Horațiu într-o singură culoare; platitudinea cu morgă, meschinăria și egoismul, ridicolul opacității cu ifose de principialitate, caracteristice personajului, au fost doar succint schițate. Merită subliniată contribuția plină de elan tineresc a absolutului Miron Șuvagău (Costică), care a făcut veridică prezența în spectacol a amuzantului personaj.

Valeria Ducea

EU ȘI MATERIA MOARTĂ

de MIRCEA CRIȘAN, AL. ANDI și RADU STĂNESCU

● Teatrul „Țândărică“

Dacă n-ar fi fost păpușile, am fi putut vorbi despre o încercare de spectacol de unul singur — „One man show“, cum spun americanii. Genul, foarte popular astăzi în multe țări, fie că prezintă cîntăreți, actori comici sau mimi, se arată și foarte exigent: el cere un text sau un scenariu aparte, compus anume pentru a pune în valoare o personalitate, pretinde consum de fantezie și gust în crearea unui cadru care să adune pentru două ore atenția privitorilor asupra omului singur aflat în scenă, și, bineînțeles, se întemeiază pe farmecul, ingeniozitatea și puterea de a se diversifica mereu a protagonistului. Este una din acele forme de spectacol contemporan ce readuc în prezent, în chip evoluat, cult, seducția reprezentațiilor populare, în care întotdeauna atrage în primul rînd prefacerea, devenirea